

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 414/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Antonom Kupšom, advokátska kancelária, Moyzesova 34, Čadca, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36 Cb 36/2010 a takto

r o z h o d o l :

[REDACTED], o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 Cb 36/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že *„podala na okresnom súde návrh na zaplatenie 7 122,08 €, ktorá vec je vedená pod č. konania 36 Cb 36/2010. Predmetom konania je konanie o náhradu škody 7 122,08 € s príslušenstvom proti odporcovi Spoločnosti... Do dnešného dňa konanie pred okresným súdom Trenčín, sp. zn. 36 Cb 36/2010 nie je vôbec skončené.“* Svoj návrh odôvodnila tým, že *„pravdepodobným nekonaním súdu v predmetnej veci počas doby od podania návrhu v roku 2010 do súčasnej doby, a keďže do dnešného dňa nie je predpoklad právoplatného skončenia veci v najbližšom období, boli porušené“* jej označené práva postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Pri odôvodňovaní požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľka tiež uviedla, že *„posledné pojednávanie v predmetnej veci bolo 28.06.2012, pričom znalecké dokazovanie bolo ukončené v roku 2014 a odvtedy nebol vytýčený termín pojednávania“*.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jej označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 332,52 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti je strohé, nedostatočné a zároveň aj rozporuplné. Sťažovateľka na jednej strane tvrdí, že prieťahy vznikli pravdepodobne nekonaním okresného súdu od podania návrhu do súčasnej doby, no zároveň uvádza, že posledné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 28. júna 2012, že

okresný súd nariadil znalecké dokazovanie, ktoré podľa informácie sťažovateľky bolo ukončené v roku 2014, a že odvtedy nebolo nariadené pojednávanie. Pritom je povinnosťou sťažovateľky, najmä ak je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, poskytnúť relevantné a presné informácie, čo sa týka priebehu konania, ak napáda postup okresného súdu v napadnutom konaní, ktorého je sama účastníkom. Sťažovateľka uvádza len rok podania svojho návrhu bez bližšieho spresnenia, ďalej uvádza, že príčinou porušovania jej označených práv je pravdepodobne nečinnosť, pričom v rozpore s tým zároveň uvedie, že okresný súd vykonal posledné pojednávanie 28. júna 2012 a ukončil znalecké dokazovanie v roku 2014, opäť bez toho, aby uviedla presný časový údaj. Vychádzajúc z uvedeného v kontexte toho, že sťažovateľka neuviedla, či využila sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), ústavný súd konštatuje, že posledný uvedený nedostatok sťažnosti neumožňuje ústavnému súdu náležite preskúmať prípustnosť sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V tomto prípade je prípustnosť sťažnosti viazaná na vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľka oprávnená podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce opísanie relevantných skutočností ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúci s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, kópie sťažnosti na postup súdu podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch a odpovede okresného súdu na ňu ako predpoklad prípustnosti sťažnosti v prípade namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nezaoberal sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite sťažnosti (návrh na priznanie finančného zadosťučinenia, návrh na priznanie náhrady trov konania).

Nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom všeobecného súdu v označenom konaní dochádza k zbytočným prieťahom, predložila ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2015

